

İKİ NOKTA ÜST ÜSTE

Salim Nizam

■ Solumdan kalktım galiba, az kalsın kapının eşiğine takılıp kafa üstü düşecektim. Başparmağımda tarifsiz bir acı, kahretsin kakılmış! Karım uyuyor daha. Dün gece geç yatmış belli. Bugün de kahvaltı yok. Bir muz yedim geçiştirmelik. Elimde tansiyon hapı kutusu, orayı burayı yokladım, evde bir yudum su bulamadım. Mecburiyetten içtiğim çeşme suyu klorlu.

Biraz canım mı sıkkın ne? Bir Ajda çalarsam rahatlarım belki. *Youtube*'a yazıyorum. İlk gelen şarkısını açıyorum hemen. Tıraşa başlıyorum. "*Baksana talihe mal verir kimine.*" diyor Ajda Pekkan. Rahatladım sanıyorum ama nafile. Küçük bir dikkatsizlik. Çenemde bir acı ve biraz kan. Babamdan öğrenmiştim. Tuvalet kağıdından küçük bir parça koparıp yapıştırıyorum çeneme. Cilt doktorum kılcal damarlarımın yüzeye yakın olduğunu söylemişti. Her gün dışarı çıkarken güneş kremi kullanmalıymışım. Yoksa gül hastası olurmuşum. Elim kreme uzansa da vaktim yok. Okulda sürerim nasıl olsa, çantama atıyorum. Akşamdan hazırladığım zeytin ve peynir kavanozu masada. Yanıma alıyorum.

Yağmur başlıyor. Silecekler yetiştiremiyor yol boyunca. Bir an nasıl olduysa, biri çıkıp yerinden fırlıyor. Kaza yapmama ramak kalıyor. Yanımdaki lüks araç korna öttürüyor. İçindeki öfkeli adam bas bas bağıyor. Bir el hareketi yapıyor çekip giderken. Küçük bir kasabaydı burası, insanlar naifti eskiden ama şimdi nafile. Sanki Hindistan'dayız, herkes oradan buradan gidiyor. Müthiş bir sabah trafiği. Çevre yolunu kullanıyorum, TRT'de tam sekizde sabah programı, *Uyandırma Servisi* başlıyor. Her sabah dinliyorum, Serkan yine keyifli. Bir Ajda çalarsa kendime gelirim, diyorum. Yağmur daha da hızlanıyor. Cama tüm dikkatimi vermişim. Buğulu görünüyor her şey. Belki de böylesi daha iyi. İnsanların yüzündeki anlam beni korkutuyor.

Yine de herkesten erken gelmişim. Daha nöbetçi idareci bile gelmemiş. Bakka-
lın kapısının açık olduğunu fark ediyorum birden. Dolaptan bir baston ekme-
ğine uzanıyorum. İçeri sesleniyorum. Çıkageliyor dükkânın gerisinden adam.
Ekmeğin fiyatını bilsem de “Kaç para?” diye soruyorum. Cüzdanımdan para
uzatıyorum. On beş lira ama bu beş lira geçmiyor, diyor adam. İki yüz lira uza-
tıyorum sonra. Yüzüme garip bakıyor adam. Bir çözüm yolu üretiyor hemen.
Yarın verirsin, diyor sonra. Okulun kapısından elimde zeytin, peynir, ekmek
poşetleriyle giriyorum. Kemal Sunal’ın sefer taşı geliyor aklıma. Neyse ki öğ-
renciler daha gelmemiş.

Aslı hoca yumurta haşlamış, kırmızı pancar salatası yapmış özene bezene. Öz-
lem de bir şeyler getirmiş. Nasıl olsa bir dersimiz boş. İkinci dersten sonra kah-
valtı yapmayı kararlaştırıyoruz.

Mete Karagöl gelecek bugün. Gönen Ömer Seyfettin Okuma Grubumuzun
kitap değerlendirmesi için ta Kırklareli’den kalkıp geliyor adam. Yarın bizim
okulda söyleşisi var. Vazgeçiyorum. Başka bir okula götürmek için karar alıyo-
rum kendimce.

Yağmurun dineceği yok. Okul çıkışı bir de silecekleri değiştirmem için sana-
yiye uğramam lazım. “Salı Pazarı” var bugün. Dolapta pek bir şey kalmamış,
biraz meyve sebze almalıyım. Kestane de istemişti kızım.

Senin işin olmadı, diyor müdür muavini. Başını yukarı dikip kaşlarını kaldı-
rarak. Ne işi, diyorum. Hani, Zonguldak yazı göndermişti ya! Perşembe nöbet
günün ya hani, yazılı haftası bir de. Müdür izin vermedi. Olsun, başka zaman
gidersin. Olacak iş mi bu! Ayıp oldu karşı tarafa. Nasıl başka zaman, diyorum.
Üniversite hep çağırarak değil ya! Aman hocam takılma, diyor giderken. Her
hafta bir yere gidiyorsun nasıl olsa.

Nasıl takılmayayım? Üniversitede, Türkçe bölümü öğrencilerine Ömer Seyfet-
tin’i anlatacaktım. İlk zil çalıyor, öğretmenler giriyor kapıdan. Havaya bakıyo-
rum, açacak gibi değil. Ömer Seyfettin gibi ben de sevmiyorum kapalı havaları.
Bunaliyorum.

İlk dersim dokuzlara. Biraz kafiye ve rediften bahsediyorum. Sonra aklıma ge-
liveriyor birden. *Türk Dili* dergisinde yayımlanan hikâyelerimden okuyorum
bir tane. Zil çalıyor. Öğrenciler kantine koşturuyor. Kimi simit, kimi tost elin-
de. Özel eğitim öğrencileri yolumu kesiyor. Elimi sıkamak istiyor biri. Onlarla
şakalaşıyorum. Bahçe nöbetçisiyim bugün. Pek şemsiye taşıma alışkanlığım
yok. Seda hocanın kırmızı benekli şemsiyesini alıp dolaşıyorum. Dersi geç olan
öğretmenler “Günaydın!” diyor yanımdan geçerken. Sokak köpekleri ayağıma
dolanıyor. Necattin Bey mama verdiği için okulu iyice benimsediler. Zil çalıyor.
Dışarıda yağmur altında top oynayan öğrencilere sesleniyorum: Hadi içeri!

Nöbetçi öğrenci yanıma geliyor: “Müdür Bey sizi çağırıyor öğretmenim.” Al-
lah Allah! Yine ne oldu ki? Tübitak 4006 projem, e-okul notlarım ve gelişim
raporlarım tamam. Bir öğrencime mi bir şey oldu, diyorum. Telaşla giriyorum

kapıdan. Biraz yüzü düruk müdürün. Yarın dersine gireceğim, diyor. Tamam, diyorum. Tam kapıdan çıkarken sesleniyor ardımdan. Geri dönüyorum. Efendim, diyorum. Boğazını kürüyerek lafa giriyor. Şikâyet var hakkında. Ne şikâyeti Müdür Bey? Hikâye okuyormuşsun yine öğrencilere. Edebiyat öğretmiyim, başka ne okuyabilirim ki, diyorum. Ama şiir ünitesinde okumuşsun, diyor sonra. Veliler CİMER'e şikâyet eder bak! Söylenecek çok şey var ama susuyorum. Dilimin ucuna geliyor ama saygıda kusur etmiyorum. Hikâye okudum tabii, matematik problemi çözmedim ya, demek istiyorum ama diyemiyorum.

Kafiye türlerinden bahsediyorum. Beni ispiyonlayan kim, diye kendime soruyorum. Sonra dersin akışına kapılıp boş veriyorum. Nasıl olsa bir gün hikâyenin önemini öğrenir öğrencim, diyorum. Zaten hayat da bir hikâye değil mi? "Kaldırımlar" şiirini okumamı istiyor en önde oturan bir öğrencim. Kırmıyorum, "Milyon Kere Ayten", diyor başka biri. "Sakarya", "Monna Rosa", "Anlatamıyorum", "Fahriye Abla", "Olvido", "Güzel Günler Göreceğiz Çocuklar"... Şimdi de kafiye ve redifi bırakıp şiir okudum diye şikâyet eden olur mu, diye geçiyor aklımdan ama nasıl olsa şiir ünitesindeyiz ya umursamıyorum.

Üçüncü teneffüs dönüşü masayı hazır buluyorum. Çay da hazır. Bir zeytin atıyorum ağzıma, biraz zeytinyağına ekmeğimi banıyorum. Oh biraz kendime geliyorum. Sizin zeytinler de ne güzel, diyor Aslı hoca. Sonra da kendiniz mi kuruyorsunuz, diye soruyor. Daha kırmızı pancarın tadına bakamadan cevap veriyorum. Kayıinvalidem kuruyor. Çok şanslısın, diyorlar. Sohbet güzel herkeste ama keyfim yok gibi. Biraz durgunsun bugün, diyor Hasan hoca. Yakın arkadaşım, beni iyi tanıyor belli. Hava kapalı ya ondandır, diyorum. Sekiz saat ders üst üste bugün. Raporlu öğretmenlerin dersine de giriyorum. O sınıflara da birer hikâye okuyorum. Çok şanslısınız aslında diyorum öğrencilere. Bir yazar dersinize giriyor bakın. Kızıl saçlı öğrencim Gökmen, bu bir tarihî olay diyor. Gülüşüyoruz.

Nöbet defterini imzalar imzalamaz aracıma biniyorum. Bir sihirli değnek dokunmamış hiç. Silecek hâlâ kırık. Radyoyu açıyorum. Haberler başlamış. Amerika ve İsrail, Tahran'ı yine bombalamış. Sinirleniyorum. Sabahtan beri bakamadığım telefonuma sarılıyorum. Tahran'dan ve Gazze'den birer fotoğraf paylaşıyorum. İnsanlık damarım kabarıyor yine. "Terörist İsrail" diye etiket yapıyorum.

Sanayide işim biter bitmez pazarda alıyorum soluğu. Bir iki tanıdıkla selamlaşıyoruz. Kestane yine çok pahalı. Yarım kilo alıyorum. Portakal, elma, muz; ke-reviz, ispanak, pırasa... Bir tane de orta boy lahana istiyorum. Sarmalık olsun lütfen. Limoncunun önünde Müdür'ü görüyorum. Biraz takıldım mı ne! Başka yöne çeviriyorum kafamı. Selam vermek istemiyorum nedense.

Apartman kapısından girerken fark ediyorum. Doğal gaz faturası gelmiş. Eli-me alıp bakıyorum. Bu ay da kabarık. Site aidatı geriden geliyor. Daire kapısının önünde su bidonları bekliyor. Aladağların suyu güzel nasıl olsa. Alelacele su doldurmaya gidiyorum. Telefonum çalıyor, elimde su bidonları bakamıyo-

rum. Havuç almayı unuttuğum için karım söyleniyor. Salona geçiyorum. Hayati hoca aramış, dönüyorum. Hâl hatırdan sonra söyleyiveriyor birden. Hani bizim Caner, Amerika'ya okumaya gidecek ya! *Instagram*'da ekliyiz hani birbirimizle. Sosyal medya hesaplarını inceliyorlarmış. Gazze paylaşımları yapma ne olur. Tamam, diyorum kapatıyorum. Neye tamam dediğimi bile bilmiyorum. Karım mutfak kapısında. Salataya havuç lazımmiş. Manava gidip geliyorum. Akşam yemeği hazırlanırken biraz koltuğa uzanıyorum. Kumandaya uzanıp televizyonu açıyorum. İsrail, Lübnan'ı bombalamış. Öfkeleniyorum. Elim telefona gidiyor birden. Hayati hocanın sözlerini unutuyorum. *Instagram* sayfamı açıp "Terörist İsrail" diye etiket yapıyorum. Karım mutfaktan sesleniyor: Yemek hazır!

Elimi yıkamak için banyoya koşuyorum. Ellerimi kurularken aynadaki yorgun yüzüme bakıyorum. Biraz daha yaklaşıp aynaya kendime bakıp bağırarak istiyorum. Tam ağzımı açıp bağırarakken karım sesleniyor yine. Çöpleri kapının önüne koydum. Öyle çok şeyler var ki içimde... Herkese söylenecek ne çok şey var aslında. Yüzüme güneş kremi sürmediğimi fark ediyorum birden. Boş veriyorum. Gözbebeklerime bakıyorum sonra, anlamsız iki nokta gibi bana bakıyor. Bağırarak gibi ağzımı açıp iki nokta üst üste koyuyorum.